Над нашим світом і під нашим світом
Є ще світи великі і малі.
Туди ми долітаєм тільки світлом
І музикою темної землі.

Туди мене хтось ненастанно кличе,
Вистелює блакитом щемну путь;
Так ніби прагне в сяйво таємниче
Душі, моєї подих обернуть.

Десь там у зорях мерехтить віола,
Льняна коса, як нива осяйна.
І кров моя бринить, палюча й гола, —
Немов небес віддалена струна,

Можливо, все, що пам'ятати треба
Моїй душі серед страждань і втіх,
Це — тільки карта зоряного неба
І поклик безміру — з очей твоїх!